

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

IN DE ACHTSTE HEMEL

Een zwarte komedie in twee bedrijven

door

1880

Maurice de Grauwe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.3241

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *IN DE ACHTSTE HEMEL* op te voeren moet de naam van auteur *MAURICE DE GRAUWE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2014/0220/036
ISBN- 978- 90-385-13164

© 2014 Toneelfonds J. Janssens/Maurice de Grauwe
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 5 heren)

ALBERT, echtgenoot van Irma :

IRMA, echtgenote van Albert :

MARLEEN, de dochter :

JUNIOR, de zoon :

ANTOINE, de vriend des huizes :

EUPHRASIE, de tante :

HAYWATTA, de buurvrouw (Hippie type) :

RONNY, haar broer (Hells Angel) :

DOKTER JAN :

DECOR

De living van Albert en Irma. Achteraan in het midden een bed. Naast dat bed is een raam dat uitgeeft op de straatzijde. Er zijn lichte gordijnen voor dat raam. Er is een deur naar de keuken en een deur of trap die leidt naar de bovenverdieping van de woning. Verder ook nog een deur die leidt naar de straat, al dan niet met een gang er naartoe. In deze gang kan ook een deur geplaatst zijn die het toilet suggereert. Het is duidelijk dat al het overige meubilair in de woonkamer plaats moest ruimen voor het opstellen van het sterfbed in de living. Er staan nog wel een paar stoelen en een zitbank aan de kant.

KORTE INHOUD

Albert De Taeye ligt klaarblijkelijk op zijn sterfbed. Voor zijn rechtstreekse familieleden kan het blijkbaar niet vlug genoeg voorbij zijn. Elk heeft er wel z'n eigen motief voor. Het is een zwarte doch zeer lachwekkende komedie die zich rond het sterfbed van Albert afspeelt. Zal de hippie buurvrouw soelaas brengen?

Ten behoeve van de regisseur

De try-out van deze productie was zo succesvol omdat alle personages, behoudens Albert, Haywatta en dokter Jan na het eerste bedrijf een totale gedaantewisseling ondergingen qua type, kleding en karakter. Dit alleen al zet de toeschouwer op het verkeerde been en laat het onvoorspelbare einde volledig tot zijn recht komen.

EERSTE BEDRIJF

(Wanneer de zaal volloopt nemen ook de beide personages junior en Marleen in de zaal plaats. Nog voor het doek opent komt het personage Irma in de zaal en roept vanaf de flank van de rijen zitplaatsen naar haar dochter en zoon.)

IRMA : Junior..... Marleen.... Kom eens vlug naar huis. Pa heeft het zitten. Ge moet mij helpen om zijn bed naar beneden te brengen. Den dokter heeft hem al een spuit tegen de pijn gegeven. Kom vlug.

(Na deze prelude verdwijnen ze alle drie uit de zaal. En dan na de muziek van het leidmotief opent het doek. We zien de dokter die nog eventjes de echtgenote van Albert terzijde neemt. De echtgenote Irma is nogal uitdagend gekleed, op het randje van een vrouw van lichte zeden. De zoon Junior en diens zus Marleen staan naast het bed. Het licht is schraal en op het nachtkastje naast het bed brandt er een kaars.)

En dokter, gaat hij het nog lang rekken?

DOKTER JAN : Eerlijk gezegd, ik denk dat zijn kaars ver uit is.

JUNIOR : Ze is nog maar de helft opgebrand. *(Neemt de kaars in de hand)*

DOKTER JAN : Papa zal waarschijnlijk niet lang meer in jullie midden zijn.

JUNIOR : Zeg mij nu niet dat we dat bed opnieuw naar boven moeten verhuizen en de tv en de rest van de meubels weer naar beneden moeten halen.

IRMA : Junior! Alstublieft! Dokter Jan heeft het hier wel over de levensverwachting van uw pa.

JUNIOR : Volgens mij heeft hij niet veel meer te verwachten.

MARLEEN : *(Geniepig en bijna fluisterend)* Maar wij waarschijnlijk wel hé broer?

DOKTER JAN : Het wordt naar mijn bescheiden mening een zaak van een paar dagen.

IRMA : Dagen? Kunt u het juiste aantal niet zeggen dokter?

DOKTER JAN : Nee. Alles hangt er vanaf hoe sterk zijn hart is.

IRMA : Als het van de sterkte van zijn hart afhangt dan zou het maar een paar minuten

mogen zijn. Hij heeft nooit echt een hart gehad.

MARLEEN : Toch wel hé ma! Voor buurvrouw Haywatta.

IRMA : Maar of hij er ooit iets mee had, dat zal hij nu wel meenemen in zijn graf.

MARLEEN : Hebt ge al een begrafenisondernemer gecontacteerd?

IRMA : Nee.

JUNIOR : Zoek maar de goedkoopste.

MARLEEN : *(gaat ondertussen naar de lichtsakelaar en zo komt er meer licht in de huiskamer)* Moet dat wel met een begrafenisondernemer geregeld worden?

DOKTER JAN : Excuseer! Uw papa is nog altijd niet dood en wat er nog moet geregeld worden is mijn huisbezoek. Dat maakt dan 25 euro.

(Duidelijk tegen haar zin tilt Irma haar rok ietsje hoger, om een pakje bankbiljetten uit haar nylonkousenrand te halen. Ze overhandigt duidelijk tegen haar zin een briefje van twintig en eentje van vijf euro aan dokter Jan. We zien de stervende Albert met één oog de situatie van de opgeheven rok gadeslaan.)

JUNIOR : Dokter, hoeveel komt er nog bij als u hem een beetje zou helpen met een spuitje of zo.

DOKTER JAN : Ik kan uw papa er echt niet meer bovenop helpen, noch met orale medicatie noch met een spuitje.

JUNIOR : Ik bedoel wel zo'n spuitje waarmee hij onmiddellijk zelf zijn kaarsje zou kunnen uitblazen.

DOKTER JAN : Euthanasie is iets dat vooraf met de patiënt moest geregeld zijn.

IRMA : Dokter! Met hem was er nu eenmaal niets te regelen.

DOKTER JAN : Toch wel, want van zodra het kritisch wordt, kunnen we misschien nog iets aanvangen met zijn organen.

IRMA : Voor mijn part kunt u zijn orgaan nu al amputeren. Al was het maar om de buurvrouw te pesten.

(Bij deze uitspraak horen we plots de stervende Albert.)

ALBERT : Aiai!

MARLEEN : *(Buigt zich iets naar haar vader toe)* Laat u maar gaan papa!

JUNIOR : Ja, voor ons moet ge niet meer afzien.

IRMA : We hebben genoeg afgezien met u.

DOKTER JAN : *(Verveeld)* Hm. Laten we zo afspreken: vanaf het ogenblik dat Albert begint te ijlen, zou ik graag hebben dat ge mij terug opbelt. Trouwens, ik ben de enige die de dood kan vaststellen.

IRMA : Ja goed.

(Irma laat de dokter buiten en eenmaal hij buiten is keert ze zich naar haar zoon en dochter)

Hij gaat ons nog een visite en een telefoongesprek kosten ook.

JUNIOR : Dat zullen dan ook wel de laatste kosten zijn aan ons vader.

MARLEEN : Vergeet de hoogoven niet. Dat verbranden zal ook wel nog iets kosten.

JUNIOR : Den bak heb ik zelf al verder afgemaakt in pa zijn atelier, Antoine hielp mee. En we hebben de meest brandbare vezelplaten gebruikt. Dus dat kan al zeker niet mis gaan.

IRMA : En wat het uitstrooien betreft, dat zal ik ook zelf wel met plezier doen. Hopelijk is er veel wind. Hij kan niet ver genoeg waaien.

JUNIOR : Vrijdag verwachten ze storm volgens de laatste weerberichten.

IRMA : Zeg mij niet dat hij hier nog tot vrijdag gaat liggen. Ik zou willen kuisen.

MARLEEN : Ma, het is hier toch niet vuil?

IRMA : Ziet gij dat stof niet misschien, daar op zijn nachtkastje.

MARLEEN : Geen probleem, ik zal het stof afdoen. *(gaat naar de keuken en komt terug met een plumeau)*

JUNIOR : Ik ga nog wat rustgevende muziek opzetten.

(Junior zet de cd speler aan en we horen een luid rapnummer, bovendien bedient hij ook de lichtschaakelaar zodat het licht sterker wordt. Ondertussen zwaait Marleen krachtig over het nachtkastje om het stof weg te vegen.)

ALBERT : Aaaaatschie! (*niest*)

MARLEEN + IRMA + JUNIOR : Gezondheid!

MARLEEN : Sorry pa!

JUNIOR : Ja, excuseer.

IRMA : (*Met deels ingehouden lach*) Het was niet gemeend!

MARLEEN : Ziezo, gedaan. Ik zou nu graag dat kiekeken in de oven stoppen.

IRMA : Marleen alstublieft, niet zo luid. Hij kan ons nog horen.

MARLEEN : Ma toch, we zouden toch kip met rijst eten?

IRMA : Ach ja, dat kiekeken bedoelt ge.

JUNIOR : Ja, ik heb honger.

MARLEEN : Kom, gij kunt de currysaus maken.

(Marleen en Junior naar de keuken. Irma blijft nog eventjes alleen achter. Ze gaat naar de cd speler om die uit te schakelen. Ze gaat naar Albert toe.)

IRMA : (*bekijkt hem*) Albert, dat had ge waarschijnlijk nooit gedacht dat wij aan uw sterfbed zouden staan. Gij dacht waarschijnlijk ons allen te overleven met dat geval hier naast de deur. Die o zo jonge vrouw die u nieuwe levenskrachten gaf. Die u twintig jaren jonger deed voelen. Die ervoor zorgde dat ge uw tweede jeugd aan het beleven waart. Maar, ge ziet wel. De aankoop van die Harley Davidson, tussen haakjes, enkel om haar plezier te doen, heeft u serieus parten gespeeld. En die tattoo op uw borst was al ontstoken na een uur. Ja, meneer moest absoluut in zijn bloot lijf de autosnelweg opvliegen met zijn grijze haren in de wind. En nu ligt ge hier met een vierdubbele longontsteking. Ge ziet, loontje komt om zijn boontje. Gij denkt dat wij het niet wisten van u en die Haywatta. We zullen nu eens zien hoe lang ze zal treuren. (*Gaat lachend af via de keuken*)

(De deurbel rinkelt.)

MARLEEN : (*Komt uit keuken en loopt voorbij bed naar coté cour waar de gang naar de voordeur is.*) Ik zal wel open doen.

IRMA : *(komt ook uit de keuken en blijft voor het bed staan)* We moeten weer eens eten en er wordt aangeboden. Typisch!

(Marleen komt op samen met Euphrasie, de zus van Irma.)

EUPHRASIE : Ik ben toch nog bijtijds.

IRMA : Ja, dat zal wel. Het eten wordt net uitgeschept.

EUPHRASIE : Ik bedoel, voor Albert. Och, hij ligt hier. Hij is toch nog niet...

MARLEEN : Maar nee tante. Maar hij is wel op zijn laatste volgens de dokter.

EUPHRASIE : Maar waarom hebben jullie zijn bed hier in de living gezet?

IRMA : Omdat als het met hem voorbij is, ik geen zin heb om de traphal nog eens te laten herschilderen.

EUPHRASIE : De traphal?

IRMA : Ja, ge kent de brandweer als ze hem met zo een metalen bak naar beneden moeten brengen. Die gasten kijken niet naar een pas geschilderd muurtje.

JUNIOR : *(komt uit de keuken.)* Dag tante!

EUPHRASIE : Dag jongen. En nu wil ik toch wel eens mijn schoonbroer wat dichter gaan bekijken. Het is toch niet overdraagbaar wat hij heeft?

MARLEEN : Een vierdubbele longontsteking en een ontstoken borstbeen zijn absoluut niet overdraagbaar volgens de dokter.

EUPHRASIE : En dat ge er daar zo slecht van begint uit te zien, hoe is het mogelijk?

JUNIOR : Pa heeft er eigenlijk nooit echt goed uitgezien.

MARLEEN : Volgens die Haywatta naast de deur waarschijnlijk wel.

EUPHRASIE : Is ze al komen kijken?

MARLEEN : Nee, we hebben zijn flowerpower meisje nog niet te zien gekregen.

EUPHRASIE : Weet ze het al dat het zo slecht gaat met hem?

JUNIOR : Dat zal wel. Ik zag haar bij de groenteman op de hoek.

EUPHRASIE : Ja, en?

JUNIOR : Ze kocht er prei en ajuin.

EUPHRASIE : Maar wat heeft ze gezegd?

JUNIOR : Dat ze wel eens zou langskomen. Ze zou hem verse groentesoep brengen met nog wat geneeskundige kruiden erin.

EUPHRASIE : Zou ze misschien in staat zijn om hem er terug bovenop te helpen?

IRMA : Bovenop haar, dat misschien wel, ja!

EUPHRASIE : Eigenlijk hebt ge daar toch nooit bewijs van gezien dat die twee iets met elkaar hadden.

IRMA : Zijn ogen zijn beginnen blinken vanaf ze hier in onze buurt kwam wonen.

EUPHRASIE : Als ik hem zo bekijk zit er precies toch nog veel glans in zijn ogen.

IRMA : Misschien zijn het nu tranen van spijt dat hij ze niet meer gezien heeft.

EUPHRASIE : Albert, kunt ge mij zien? Ziet ge mij? Ziet ge mij? Hoe gaat het?

IRMA : Doe geen moeite Euphrasie, er komt al twee dagen geen woord meer uit.

MARLEEN : We zullen maar gerust zijn als alle klank uit hem verdwenen is.

JUNIOR : Ja, want zijn hoest- en niesbuien plus zijn snurken kunnen serieus op de zenuwen werken.

EUPHRASIE : En toch is er iets in zijn blik dat me doet vermoeden dat hij ons ziet en alles begrijpt wat we hier zeggen.

IRMA : Ge moet het niet geloven. De dokter zei daarjuist nog dat zijn einde nabij is. Hij zou zelfs al geestelijk afwezig zijn.

JUNIOR : Dat was hij altijd al. Het spijtige van de zaak is dat hij wel nog lichamelijk in onze weg blijft liggen.

MARLEEN : Och kom, misschien doet hij de week zelfs niet meer uit.

IRMA : Het is te hopen want ik zou hier wel willen kuisen.

EUPHRASIE : Het is hier toch niet vuil, zus?

IRMA : Toch wel, er hangt zelfs een bepaalde geur in huis.

JUNIOR : Nu ge het zegt.

EUPHRASIE : Ja, precies zoiets oosters.

IRMA : Waarschijnlijk komt dat van dat hippiegeval die Albert zot gekregen heeft. Het hangt nog een beetje aan hem.

EUPHRASIE : Dat hippiegeval?

JUNIOR : Ja, Haywatta, zijn hippievriendin waar hij de Harley voor gekocht heeft.

EUPHRASIE : Heeft hij die motor voor haar gekocht?

JUNIOR : Nee, voor zichzelf. Om een beetje stoer te kunnen doen tegen haar en haar vriendenkring.

EUPHRASIE : Die geur wordt precies iets sterker. Het is net aangebrande currysaus dat

ik ruik.

MARLEEN : Oei! Onze saus staat nog op de plaat in de keuken.

IRMA : Vlug! Of het kot brandt hier nog af.

JUNIOR : Kosten gespaard voor de crematie van hem daar. *(doelend op Albert)*

(Marleen, Junior en Irma verdwijnen in de keuken. Euphrasie gaat eventjes terug naar Albert.)

EUPHRASIE : Albert jongen, wat hebt gij allemaal uitgespookt met die van Kwatta?

Ge weet, aan mij kunt ge het kwijt. Ik zwijg als een graf. Albert! Zeg iets! Of knik eens. Hebt gij iets met die Hay kwatta dinges?

ALBERT : *(Komt iets overeind en niest voluit in het gezicht van zijn schoonzus)*
Haatsie!

EUPHRASIE : *(Schrikt en deinst achteruit)* Verdomd, ik ben kletsnat.

JUNIOR : *(in deurgat keuken)* Tante, komt ge mee aan tafel?

EUPHRASIE : Wat schaft de pot?

JUNIOR : Kip op een matrasje van rijst en overgoten met een sausje van aangebrande curry.

EUPHRASIE : Is er genoeg?

JUNIOR : Dat zal wel. Pa heeft al twee dagen niets meer gegeten, dus ge kunt ook gerust pa zijn portie nemen.

EUPHRASIE : Goed dan.

(Euphrasie en Junior gaan beiden af via de keuken. De bel gaat.)

JUNIOR : *(Vloekend terug op en naar de toegangsdeur)* We moeten weer eens eten hé!

(Junior gaat open doen en we zien hem terug opkomen samen met een jongere vrouw in hippiekledij; ze heeft een thermosfles bij)

HAYWATTA : En.... Hoe gaat het met Beertje?

JUNIOR : Volgens dokter Jan, niet zo best. Het is afwachten.

HAYWATTA : Ik heb een soepje bij dat hem er mogelijk terug bovenop kan helpen.

JUNIOR : Hij eet al twee dagen niets meer.

HAYWATTA : Ik ga hem dat geven als ge het niet erg vindt?

JUNIOR : Doe wat ge niet laten kunt. En als ge het niet erg vindt zou ik nu graag verder eten in de keuken.

HAYWATTA : Geen probleem.

JUNIOR : Ge vindt de weg wel terug naar buiten hé buurvrouw?

HAYWATTA : Geen probleem. Alleen thuis?

JUNIOR : Nee mijn ma, zus en tante zitten al aan tafel, dus....

HAYWATTA : Geen probleem, eet smakelijk.

(Junior verdwijnt naar de keuken en Haywatta gaat vlug naar Albert)

Beertje, ik heb hier een brouwseltje bij dat u er terug bovenop moet helpen.

Beertje, kijk eens, ik ben het.

(We zien Albert rechtop komen in zijn bed. Hij kijkt naar de keukendeur. Grijpt vervolgens naar de handen van Haywatta.)

ALBERT : Watteke! Ge kunt u niet voorstellen wat ik hier allemaal hoorde. Ze willen zo rap mogelijk van mij af.

HAYWATTA : Hoe bedoelt ge?

ALBERT : Ze spelen onder één hoedje. Zelfs de dokter verklaart mij al stervende. Ik ben zelfs bijna gecremeerd.

HAYWATTA : Ja, nu ge het zegt, Ik ruik precies iets verbrand.

ALBERT : Dat is de currysaus. Ze lieten ze aanbranden in de keuken.

HAYWATTA : Ik heb hier dus een soepje bij dat u er terug bovenop moet helpen.

ALBERT : Och, dat gaat me smaken. Ik durf hier al twee dagen niets meer te eten. Ze willen mij liquideren.

HAYWATTA : Dat meent ge niet. Zo een brave man als gij.

ALBERT : Ik weet het, gij hebt mensenkennis. Ik begrijp hen ook niet.

HAYWATTA : En wat zeggen uw dochter en zoon?

ALBERT : Ze spelen allemaal onder één hoedje zeg ik. Ze willen mijn dood en mijn geld.

HAYWATTA : Het spijt mij dat ik niet vroeger kon komen.

ALBERT : *(drinkt gulzig de thermos leeg)* Mens, dat smaakt.

HAYWATTA : Een oud recept van mijn grootmoeder. Ajuin, selder, en levertraan. En ik heb daar zelf nog een beetje van mijn eigen plantje in gemixt.

ALBERT : Ja, het smaakt zo een beetje als die zelf gerolde sigaretten die gij altijd rookt.

HAYWATTA : Niet slecht hé?

ALBERT : Toch niet als ge al twee dagen niets te eten gekregen hebt.

HAYWATTA : *(Krijgt de thermos terug)* Leeg! En hebt ge nu een zware longontsteking?

ALBERT : Een serieuze verkoudheid, meer niet denk ik. Maar ik voel me wel slapjes.

HAYWATTA : Dat is ook een beetje de leeftijd, denk ik.

ALBERT : Wablief! *(Springt uit zijn bed en staat er naast, hij waggelt)*

HAYWATTA : Rustig Beertje, rustig!

ALBERT : *(legt zich terug in bed)* Ik heb een flauwte van twee dagen niets te eten, meer niet.

HAYWATTA : Hoe gaat ge dat hier kunnen oplossen?

ALBERT : Ik blijf me een tijdje stervende houden, zo kom ik waarschijnlijk nog veel meer te weten.

HAYWATTA : Maar ondertussen hongert ge uit.

ALBERT : Alleen al u zien stilt mijn honger. Ik bedoel mijn honger naar eten hé!

HAYWATTA : Ik wil wel geregeld op bezoek komen en u wat te eten brengen, maar gaan ze mij dat wel toelaten?

ALBERT : Ja, dat wordt het probleem. Ze willen mij dood. *(wil Haywatta omhelzen)*

(De keukendeur zwaait open en Marleen, Irma, Euphrasie en Junior komen de living binnen. Albert begint dadelijk een enorme hoestbui te produceren. Haywatta helpt hem zachtjes neer te vleien op het hoofdkussen.)

IRMA : Is het zover?

EUPHRASIE : Dat was te verwachten!

MARLEEN : Bel ik dokter Jan om het te laten vaststellen?

IRMA : Wat moet hij vaststellen?

MARLEEN : Ge weet het toch.....

HAYWATTA : Hij is er erg aan toe, hé?

IRMA : Hoe zou dat gekomen zijn, denkt ge?

HAYWATTA : Geen idee.

MARLEEN : Wij wel.

JUNIOR : Ja, hij wilde zich jonger voordoen dan hij is. En dan te weten dat ik nooit een bromfiets kreeg omdat dat veel te gevaarlijk zou zijn in het verkeer van vandaag.

IRMA : Ja, meneer moest zich per se zo 'n Harley Davidson aanschaffen en dan nog met ontbloot bovenlichaam de autosnelweg afrijden. Ge ziet wat ervan gekomen is.

EUPHRASIE : Een vierdubbele dodelijke longontsteking, zegt de dokter.

IRMA : (*Venijnig*) Gij hebt geen idee zeker wie hem dat allemaal aangepraat heeft?

JUNIOR : Of wie hem inspireerde?

HAYWATTA : Daarvoor kennen we elkaar eigenlijk een beetje te kort. Vergeet niet dat het morgen precies drie maand is dat we burens zijn.

MARLEEN : Het is ook drie maanden geleden dat pa is beginnen veranderen.

HAYWATTA : Wat bedoelt ge daarmee?

MARLEEN : Niets!

HAYWATTA : Puur toeval dus.

IRMA : (*ook met het nodige venijn in de stem*) Dat moet toch lukken hé?

HAYWATTA : Nu, in elk geval, als burens zijn we er om elkaar te helpen, nietwaar?

IRMA : Helpen? Ja, tegen wie zegt ge het? Hij zal zeker geholpen worden. Zowel door mijn kinderen als door mij, wees daar maar zeker van.

HAYWATTA : Mijn broer komt waarschijnlijk deze week nog. Als ge het niet erg vindt stuur ik hem ook eens langs om Beertje te bezoeken en hopelijk te helpen.

IRMA : Zou hij zijn bezoek nog een week willen uitstellen?

HAYWATTA : Waarom?

IRMA : Zomaar.

HAYWATTA : Goed, ik ga nu maar eens opstappen. Ik kom in ieder geval morgen nog

eens langs, als ge het niet erg vindt...

IRMA : Goed, dan weet ge meteen of het nog nodig is dat uw broer komt.

HAYWATTA : Hm... jagoed. (*gaat af*)

IRMA : Hebt ge haar bezig gezien? Ze gebaart van niets en ze noemt hem Beertje.

EUPHRASIE : Het ziet er inderdaad een uitgekookte uit.

IRMA : Ik vraag mij toch af wat Albert in haar en vooral wat zij in hem ziet.

JUNIOR : Ja ma, en toch.... ze heeft iets.

MARLEEN : Ja, vodden rond haar lijf.

EUPHRASIE : Het is misschien daarmee dat er vodden van gekomen zijn.

MARLEEN : En toch, ik vertrouw het niet met die broer waarover zij het had.

JUNIOR : Waarom niet?

MARLEEN : Stel dat dat 'n wonderdokter is. Zo iemand die Albert er terug bovenop kan helpen.

JUNIOR : Dat zou dan toch ook moeten lukken.

MARLEEN : Ja, het is haar broer en dat zegt toch genoeg.

EUPHRASIE : Hoe bedoelt ge?

MARLEEN : Ge hebt toch gezien hoe die Haywatta erbij loopt... In vodden.

JUNIOR : Ik zie dus ook niet in dat haar broer een wonderdokter zou kunnen zijn.

IRMA : En toch weet ge nooit met hippies.

MARLEEN : Hoezo?

EUPHRASIE : Ja, uw moeder kan gelijk hebben.

MARLEEN : Tante, wat weet gij over hippies?

EUPHRASIE : Niet vergeten dat wij erbij waren destijds op het eiland Wight.

MARLEEN : Serieus tante?

EUPHRASIE : Ja, onvergetelijk. Precies of het was allemaal gisteren met den Bob.

MARLEEN : Bob De Moor van 'Thuis' (=tv-serie)? Was die daar ook op dat Brits eiland?

EUPHRASIE : Nee! Bob Dylan, the Who en Joe Cocker.

MARLEEN : En..... daar hebt gij dus met.....

EUPHRASIE : Marleentje, ik ben niet gelijk uw moeder hé?

IRMA : Zeg, hela, wat was er mis met mij misschien?

EUPHRASIE : Niets. Het enige wat ik wel nog goed weet is dat gij niet uit uw tent

gekomen zijn gedurende het hele festival.

IRMA : Het regende dan ook pijpenstelen.

EUPHRASIE : Och, breek mijn mond niet open in het bijzijn van uw dochter en zoon.

MARLEEN : Bestond dat in 1969 dan ook al?

EUPHRASIE : Wat?

MARLEEN : Tentsletten.

IRMA : Marleen, een beetje respect ja?

MARLEEN : Ma, dat is modern en het staat nu zelfs in den Dikke Van Dale.

IRMA : In onze tijd was dat normaal 'love en peace'. Wij waren the flowerpower generatie.

MARLEEN : Eigenlijk komiek dat het nu niet meer botert tussen u en pa.

IRMA : Wat bedoelt ge daar nu mee?

MARLEEN : Jullie komen uit de flowerpower tijd; de vrije liefde. En nu al die problemen omdat onze pa eigenlijk verder zet waar gij destijds in die tent mee begonnen zijt.

IRMA : Uw vader is nooit volwassen geworden. Hij mankeert iets.

JUNIOR : Een tent?

MARLEEN : *(Tot haar broer)* Kalf!

IRMA : Ach, waarover moet ik me nu nog zorgen maken? Mijn Albert zijn pijp is hier aan het doven.

EUPHRASIE : Zo zelfverzekerd?

IRMA : Ja, ik vertrouw op dokter Jan en ook wel een beetje op mezelf.

(Bij die laatste woorden gaat Irma naar het raam naast het bed van Albert. Dit raam geeft uit op de straatzijde. Ze opent het en we zien meteen dat de gordijnen ervoor wat aan het wapperen gaan. Buiten op straat wordt het duister.)

De natuur is toch iets prachtig hé?

EUPHRASIE : Het begint hier serieus te tochten.

IRMA : Dat is ook de bedoeling. We gaan de natuur een handje helpen.

EUPHRASIE : De tocht loopt zo over Alberts bed.

IRMA : Zijn pijp moet uit.

EUPHRASIE : Wat? Rookt hij nog? Ik dacht dat hij nochtans gestopt was.

IRMA : Hij is drie maanden geleden gestopt. Maar sinds die buurvrouw hier komen wonen is heb ik al meermaals precies sigarettenrook geroken aan zijn kleren.

JUNIOR : Het kan ook zijn dat hij ergens gaat waar er gerookt wordt.

MARLEEN : Of bij iemand zit die rookt.

EUPHRASIE : Hebt ge hem nog nooit rechtstreeks die vraag gesteld?

IRMA : Ja, maar hij ontwijkt het antwoord en zegt dat er in zijn sportclub niet gerookt wordt.

EUPRASIE : Begint hij nu nog te sporten ook op zijn leeftijd? Dat heeft hij vroeger nooit gedaan.

IRMA : Toch wel. Hij was tot één week na onze trouw lid van de carambole club. Maar daar heb ik toen onmiddellijk mijn veto tegen gesteld.

EUPHRASIE : Ja, dat kan ik mij nog herinneren.

IRMA : Ja, toen luisterde hij nog.

EUPHRASIE : En welke sport beoefent hij nu?

IRMA : De motorsport.

JUNIOR : En als ge met de moto rijdt kunt ge inderdaad moeilijk een sigaretje roken hé? Ik zie het al gebeuren dat er zo wat gloeiende as in uw borsthaair terecht komt.

EUPHRASIE : Zeg hela! Een beetje beleefd tegen uw tante hé? Ik heb geen borsthaair.

JUNIOR : Tante, ik bedoel niet uw..... maar het borsthaair van mijn pa.

MARLEEN : Inderdaad, ge moest hem eens zien rijden met zijn hemd volledig open. En zie hem daar nu liggen.

EUPHRASIE : Ja, eigenlijk zielig.

IRMA : Dat ze maar vlug de ziel van die zielenpoot komen halen.

EUPHRASIE : Ja het zit precies heel diep bij iedereen.

MARLEEN : Ja, dan hebben we ons deel.

JUNIOR : En ik mijn Alfa Romeo en zijn Harley Davidson.

EUPHRASIE : Kan iemand mij dat hier een beetje meer verduidelijken?

IRMA : Albert heeft destijds een serieuze levensverzekering afgesloten.

MARLEEN : En broer en ik delen in de winst.

JUNIOR : Ondanks het feit dat hij onze natuurlijke vader niet is.

IRMA : Maar dat heeft hij nooit geweten. Ze staan op zijn boekje.

EUPHRASIE : Ziet ge hem nu nog, uwen Antoine?

IRMA : Ja, vooral nu het bergaf gaat met Albert. Ik verwacht hem ieder moment.

EUPHRASIE : En jullie wisten dat?

MARLEEN : Ja!

JUNIOR : Dat zal wel zijn. Alleen spijtig dat ik in plaats van Antoine junior Albert junior als naam gekregen heb.

(Albert krijgt een ferme hoestbui en komt iets overeind in zijn bed, hij hapt naar adem. Euphrasie schrikt en loopt naar hem toe.)

IRMA : Laat maar! Het is de natuur!

MARLEEN : We zouden beter naar boven gaan. De televisie en ook de rest van de meubels staan boven, hé tante.

JUNIOR : Ja, alles werd aangepast voor het sterfhuis.

EUPHRASIE : Albert, ziet ge mij? Herkent ge mij? Ik ben op bezoek gekomen voor u. Kan ik iets doen?

MARLEEN : Tante! Alstublieft! Niet overdrijven hé!

(Euphrasie helpt Albert iets ondersteunend overeind in zijn bed. Hij stopt met naar adem te happen)

JUNIOR : Kom mee naar boven, er is zo meteen een interessant programma op Canvas.

EUPHRASIE : Ja, wat?

IRMA : Over euthanasie Euphrasie.

(Euphrasie lost Albert die met een smak achterwaarts op zijn hoofdkussen belandt)

EUPHRASIE : Sorry Albert.